

Dương Lệ

Đến từ sao Hoả

Cậu ấy bảo với tôi:

- Cậu đúng là đến từ sao Hoả.

Tôi gất lên:

- Đúng thế. Tôi đến từ sao Hoả đấy. Được chưa?

Rồi hăm hăm bỏ đi. Tôi nghĩ mãi vẫn không hiểu tại sao tôi bị gọi là đến từ sao Hoả. Tôi có gì khác thường đâu.

Tôi học karate suốt mấy năm nay. Chân tay hay trải qua những trận đấm đá nảy lửa nên đầy vết thâm tím. Tháng vừa rồi, trong vòng chung kết karate của trường, suýt nữa thì tôi đã đá gãy răng đối thủ. Vì chuyện này, cậu ta đến nay vẫn nhớ ơn tôi. Sau đó, tôi đạt được giải ba.

Bọn con trai trong lớp luôn nhìn tôi bằng con mắt nể phục. Nhưng lại có kẻ chế giễu tôi: “Đàn bà mà lại...”. Lần đó, tôi đuổi theo hắn vòng quanh trường để bảo vệ danh dự.

Nhưng từ khi tôi biết là tôi thích cậu bạn, tôi bị hạ gục hoàn toàn. Tôi thôi học karate để tránh những vết thâm tím khắp người. Tôi muốn mình trông lành lặn. Bọn con trai trong lớp ngạc nhiên lắm. Kẻ hôm trước chế nhạo tôi thì nói với tôi:

- Cậu thay đổi rồi. Tại sao thế?

- Cậu nói vậy là có ý gì. Có gì thay đổi đâu.

Nhưng rồi cũng biết lý do vì sao tôi thay đổi khi thấy tôi hay lên nhìn cậu bạn cùng lớp. Cậu ấy ngoảnh lại cười với tôi thì mặt tôi lại đỏ ửng lên.

- Nếu cậu thích cậu ta thì nói rõ tình cảm của mình đi.

- Cái gì? Thích ai cơ?

Chắc tôi đang ăn cũng sẽ bị ghen. Tôi uống nước cũng phải sặc ra mắt.

- Cậu nói lung tung gì vậy?

Tôi giờ cú đấm ra trước mặt kẻ từng chế nhạo tôi. Nhưng hấn chẳng tỏ ra nao núng. Tôi liền thu tay lại vì đã tự nhủ với mình là không nên đánh người nữa.

- Nếu cậu vì bị đánh mà bị ngã, tớ sẽ đưa cậu về - Hấn nói.

- Cậu bị thần kinh à? Tớ không học karate nữa rồi.

- Vì cậu ta đó hả? Thế cậu có biết tớ đi học karate cũng là vì cậu không? Tớ học karate cùng một nơi với cậu, nhưng khác lớp. Tớ cũng học từ lúc cậu bắt đầu học. Mấy năm qua, lần nào ra chơi hay lúc cậu đi về, tớ cũng đều lên nhìn cậu. Lúc ra về, tớ đi đằng sau cậu mà cậu không hề biết.

- Trời ơi! Cậu nói với tớ những điều đó lúc này thì có ích gì. Tớ đã thích người ấy rồi. Cậu ấy lúc nào cũng bảo tớ đến từ sao Hoả. Tớ chẳng trách cậu ấy. Vì cậu ấy thường kể truyện cười cho tớ nghe. Cậu ấy còn tặng tớ bức tranh có một trăm mảnh ghép nữa. Tớ mới chỉ ghép được 3 mảnh thôi. Chỉ vì tớ không đủ tự tin nên mới không dám bày tỏ tình cảm của mình với cậu ấy.

Tôi hậm hực vừa khóc vừa bỏ đi. Tôi về cố gắng ghép lại những mảnh ghép trong bức tranh. Không hiểu có gì trong bức tranh không. Ngày cuối cùng tôi hoàn thành bức tranh thì cũng là lúc tôi hiểu ra ý nghĩa của nó.

Tôi mua một chiếc thiệp hình trái tim. Món quà của tôi là một chiếc cà vạt dành cho người mà tôi thích. Tôi hẹn cậu ấy dưới những gốc cây trên đường

vào khu đô thị. Cậu ấy đến, hỏi:

- Có chuyện gì thế? À mà cậu đã ghép xong bức tranh mà mình tặng cậu chưa?

- Mình ghép xong rồi. Vậy nên mình đến để trả lời cậu đây.

Cậu ấy ngồi xuống chiếc ghế đá:

- Cậu ăn sôcôla đi.

Cậu ấy đưa cho tôi một thanh sôcôla.

- Cảm ơn cậu.

Tôi nhận lấy, nói.

- Mình không dám nói vì mình sợ cậu không đồng ý. Đến lúc này mình vẫn còn hồi hộp không biết là cậu có tình cảm gì với mình không? – Quang bảo.

- Mình thực sự thích cậu. Cậu có biết tại sao mình lại thích cậu không? Còn mình thì chẳng thể giải thích được – Tôi nói.

- Cảm ơn cậu. Bức tranh đã thay mình nói tất cả tình cảm của mình với cậu rồi.

- Mình có món quà tặng cho cậu đấy.

Tôi lấy hộp quà ra đưa cho cậu ấy trong sự bất ngờ của Quang.

- Cậu biết là mình thích cậu mà.

Cậu ấy bỗng hỏi:

- Nếu mình muốn cậu vẫn đi học karate thì cậu nghĩ sao?

- Mình nghĩ học rồi. Mình không đi nữa đâu.

- Tại sao thế?

- Không chỉ vì mình sợ chân tay bị tím bầm mà còn một lý do nữa. Mình sợ gặp cậu ấy ở lớp karate. Hôm nào mình cũng trông thấy cậu ấy. Không biết là mình đã thích cậu ấy sau buổi thứ hai hay thứ ba học karate nữa. Mình sợ khi cậu ấy nhìn mình. Ánh mắt của cậu ấy làm mình không sao quên đi được. Mấy năm rồi, mình chờ cậu ấy thổ lộ tình cảm với mình. Nhưng cậu

ấy đã không làm thế.

- Giờ cậu còn thích cậu ấy nữa không?

- Nhưng mình thích cậu rồi đấy thôi. Đó mới là điều quan trọng nhất.

Mấy ngày sau.

- Nhìn cậu và mình đi với nhau, cậu ấy có vẻ buồn đấy.

- Kệ cậu ấy thôi.

- Cậu có biết là cậu ta cũng thích cậu không?

- Ừ.

- Châu này, nghe mình nói. Sao cậu vẫn ngoảnh lại nhìn cậu ấy khi chúng ta đi với nhau?

- Mình...

- Cậu thích cậu ấy lắm, đúng không?

- Vậy còn cậu?

- Mình sẽ không sao đâu mà. Cậu hãy đến chỗ cậu ấy và nói rõ tình cảm của mình. Và đừng ngoảnh về phía mình nữa, được không? Đi đi. Cậu ấy ở kia kia.

Cậu ấy chỉ người đang đứng ở phía xa chúng tôi. Trời nhiều mây quá. Bóng người đó lẩn trong những đám mây.

- Mình đến tìm cậu – Tôi bảo.

- Có chuyện gì thế? Cậu làm mình ngạc nhiên quá.

- Cậu có biết là mình đã thích cậu không? Mình đợi cậu bày tỏ tình cảm của cậu dành cho mình. Nhưng mà tất cả những gì mình nghe thấy chỉ là: “Đàn bà sao lại đi học karate chứ”. Mình cứ mong chờ suốt những năm tháng qua.

- Mình xin lỗi. Nhưng...

- Muộn rồi. Tất cả đã muộn rồi.

- Không. Không muộn đâu. Tình yêu không bao giờ là quá muộn cả.

Cậu ấy nắm lấy tay tôi. Nhưng bóng Quang đang mờ ảo trước mặt. Cậu ấy

đi càng ngày càng xa.

Tôi gọi:

- Quang ơi! Mình thích cậu. Chờ mình với. Cậu đừng có bỏ đi.

Tôi gục vào người cậu khóc nức nở. Quang ôm lấy tôi. Hình như cậu ấy cũng khóc.

Người mà tôi từng thích ở lớp karate cũng đang khóc. Mọi chuyện quá muộn rồi!

Nguồn: Tác giả/ VNthquan - Thư viện Online

Được bạn: Thanh Vân đưa lên

vào ngày: 7 tháng 1 năm 2010